

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



ARTHUR RIMBAUD

LES ILLUMINATIONS

n[■]

© Norgunk Yayıncılık 2023

Sertifika No: 46249

ISBN 978 625-7917-22-3

Norgunk'ta Birinci Baskı

Ocak 2023

Fransızcadan Çeviren

Can Alkor

Kitap Tasarımı

Bülent Erkmen

Baskı ve Cilt

Mas Matbaacılık A.Ş.

Hamidiye Mahallesi Soğuksu Caddesi No: 3

Kağıthane 34408 İstanbul

T. (212) 294 10 00 / F. (212) 294 90 80

kitap@masmat.com.tr / Sertifika No: 44686

Norgunk Yayıncılık

Şehit Erdoğan İban Sokak Akal C/8

Akatlar 34335 İstanbul

T. (212) 351 48 38 / info@norgunk.com

www.norgunk.com

ARTHUR RIMBAUD

LES ILLUMINATIONS

İçindekiler

Tufandan Sonra/07	Çiçekler/39
Çocukluk/09	Sıradan Gece Türküsü/40
Masal/13	Deniz Görüsü/41
Gösteri/15	Kış Şenliği/42
Antik/16	Bunaltı/43
Being Beauteous/17	Metro/44
Yaşamlar/18	Barbar/45
Kalkış/20	Tüm Satış/46
Krallık/21	Fairy/47
Bir Us'a/22	Savaş/48
Sarhoşluk Sabahı/23	Gençlik/49
Tümceler/24	Burun/52
İşçiler/26	Sahneler/53
Köprüler/27	Tarihsel Akşam/54
Kent/28	Bottom/55
Tekerlek İzleri/29	H/56
Kentler/30	Devinim/57
Âvâreler/32	Sofuluk/59
Kentler/33	Demokrasi/60
Gecelemeler/35	Cin/61
Gizemsi/37	
Şafak/38	

Tufandan Sonra

Tufan anısı yatıştır yatışmaz, bir tavşan evliya otları, kıpır kıpır çan çiçekleri içinde durdu, gökkuşağına yakardı örümceğin ağları arasından.

Ah değerli taşlar, saklanan – bakıp duran çiçekler daha şimdiden.

Pis ana sokakta kasap tezgâhları kuruldu; bakır oymalarda gibi yukarıya kat kat yığılmış denize çektiler kayıkları.

Kan aktı Mavi Sakal'ın orda. – tanrının mührüyle camları sararttığı cambazhanelerde, mezbahalarda. Süt ve kan aktılar.

Kunduzlar yuva kurdu hep. Fincanlar tüttü kahvehanelerde.

Daha suları damlayan büyük cam evde eşsiz imgelere baktı yaslı çocuklar.

Bir kapı çarptı; köy alanında çocuk savurdu kollarını şakır şakır sağnak altında, – fırladılar, tüm yörenin rüzgâr gülleri oyunu anladılar.

Bayan *** Alplere bir piyano yerleştirdi. Ayın ve ilk bağlaşımlar yüzbinlerce sunağında kutlandı Katedral'in.

Kervanlar yola düzüldü. Allak bullak olmuş kutup gecesiyle buzlar içinde kuruldu Splendid-Otel.

O günden beri, kekik çöllerinde cıvıldaşan çakalları işitti Ay – ve tahta kunduralı çoban şiirlerini, meyve bahçelerinde gıcırdayan. Sonra tomurcuklanmış, mor ulu ormanda Eucharis baharın geldiğini söyledi bana.

Fıfşır, ey göl; – Köpük, köprülerden ak, ormanlar üzerinden aş; – karaçuhalılar, erganunlar, şimşekler, gökgürültüleri, yükselin, yürüyün; – Sular ve hüzünler, yükselin, getirin Tufanları yeniden.

Çünkü onlar dağılalı bir can sıkıntısı ki... – Ah değerli taşlar, gömülen; açılmış çiçekler! – Ve Ece, çömleği içinde korları ateşleyen Büyücü Kadın bildiğini asla bize anlatmak istemeyecek, bizlerin bilmediğini.

I

O put, kara gözlü, sarı perçemli, ne evi var ne yurdu, daha soylu o Meksika, Flaman masalından, ülkesini sorarsan çiğ yeşil ve gökmavisi, – şimdi koşuyor gemisiz dalgaların Keltçe, Yunanca, İslavca yaban adlar taktığı kumsallarda.

Ormanın sınırında – düş çiçekleri cınlar, çatlar, parıldar, – turuncu dudaklı kız çayırlardan kaynayan duru tufan içinde bağdaş kurup oturmuş; çıplaklık, ebemkuşaklarının, biteyin, denizin gölgeledikleri, içinden geçtikleri, giydirdikleri.

Fırdönen kadınlar denize komşu taraçalarda; dev anaları, saraylı kızlar, o arap dilberler yeşilimsi yosun içinde; mücevherler ayakta, kaygan toprağı üstünde koruların, buzu çözülmüş bahçelerin, – genç analar, bacılar, bakışları eski yolculuklarla dolu; o hanım sultanlar, kurumlu mu kurumlu; buranın yabancısı o küçük kızlar; tatlı bir mutsuzluk içinde birileri.

Ne sıkıntı, “sevgili beden” ve “sevgili yürek” çağı!

II

İşte ölü kızcağız, gül fidanları arkasındaki. – Ölmüş ana, gencecik, basamaktan iniyor. – Yeğenin arabası bağırıyor kum üstünde. – Oğlan kardeş (Hint ellerinde olan!), şurada, batan güneşe karşı

karanfil çayırında. – Çoktan gömülmüş yaşlılar şebboylarla dolu surlarda, dimdik.

Bir yığın altın yaprak kuşatır generalin evini. Güneye gitmişler evcek. – Kızıl yolun sonunda boş hana varırsın. Satılık şato işte, pancurları sökülmüş. Papaz götürmüş olacak kilisenin anahtarını. Bekçilerin kaldığı kulübeler ıvıssız, parkın çevresinde. Çit öyle yüksek ki, hışırdayan ağaç dorukları görünüyor yalnız. Görülecek bir şey de yok zaten içerde.

Çayırılar yeniden yükseliyor horozsuz, örssüz köylere. Su bendi açılmış. Ey haç dikili tepeler – ey çöl değirmenleri, adalar, tınazlar!

Büyülü çiçekler vızıldıyordu. Ağır ağır sallıyordu onu bayırlar. Masalımsı güzellikte hayvanlar geziniyordu ortalıkta. Sıcak gözyaşlarının bengiliğinden yapılmış engin deniz üzerinde bulutlar yığılıyordu.

III

Ormanda bir kuş var, şarkısı durdurtur seni; yüzün kızarır.

Bir saat var, çalmayan.

Bir çukur var, içinde ak hayvanlar yuyası.

İnen bir katedral, yükselen bir göl var.

Küçük bir araba var korulukta bırakılmış, ya da şeritlerle süslü, patikadan aşağı salıverilmiş.

Bir minik oyuncular topluluğu var giyimli kuşamlı, orman kıyısınca giden yolda gördüğün.

En sonunda, acıkıp susamışsan, seni kovalayan biri var.

IV

Ben taraça üzerinde yakaran ermişim, hayvanlar yayılırken
Palestina denizine dek.

Karanlık koltukta oturan bilginim ben. Dallarla yağmur çarpar
okuma odasının penceresine.

O bodur ağaçlar arasındaki yolda yürüyen benim; su bendinin
uğultusu ayak sesimi örtüyor. Uzun uzun bakıyorum kara sevdalı altın
akıntısına batan günün.

Engin denize açılan mendirekte bırakılmış ocuk ben olmalıyım,
o oğlancık, alnı göğe değen, ağaçlık yolda.

Patikalar etin. Katırtırnağı örtmüş tepecikleri. Yaprak
kıpırdamıyor. Nasıl uzak şimdi kuşlar, pınarlar. Dünyanın sonudur
varacağın yer, böyle gidersen.

V

Artık kiralasınlar bana bu gmt, içi kireç sıvalı, çimentodan
kabartma çizgilerle, – uzak mı uzak, yerin altında.

Dirseğimi dayamışım masaya; lamba pırıl pırıl aydınlatıyor
enayice tekrardan okuduğum bu gnceleri, bu ilgimi çekmeyen kitapları.

Yeraltı odamın çok yukarısında evler kök salıyor. Sis bürüyor her
yanı. Çamur kızıl ya da kara. Koskocaman kent, sonsuz gece!

Daha alçakta lağımlar var. Yanlardaysa yerkürenin yoğunluğu
sadece. Ateş kuyuları belki, o masmavi uçurumlar? Belki de o bölgelerde

rastlaşır aylarla kuyruklu yıldızlar, denizlerle masallar.

Acılık çağlarında gökyakut ve maden yuvarlar tasarlarım kendi kendime. Suskunun ustasıyım ben. Ama neden sararsın o bodrum penceresi tonozun bir köşesinde?

Bir hakan varmış, kendini hepten o aşağılık hayır işleri uğruna tükettiği için öfkelenirmiş. Şaşırtıcı devrimler bekliyormuş sevgide; cariyelerinin göz alıcı süslerle, göğün bağışlarıyla daha bir güzelleşmiş bu işveler ötesinde birşeyler verebileceklerini seziyormuş. Doğruyu görmemiş dilediği hep, özül isteğin, özül doyuşun çağını. İsterseniz hak yolundan sapış deyin, dileği buymuş işte. Hiç değilse, yabana atılmaz bir gücü varmış insanlar üzerinde.

Elinden geçen bütün kadınları öldürtmüş: Ne yıkım güzellik bahçesi için! Satırın altında hepsi onu kutsamışlar. Artık yenilerini çağırtmamış. – Gene çıkıp gelmiş kadınlar.

Av dönüşü ya da şölen sonunda hepsini öldürmüş yanında gezenlerin. – Hepsi gelmiş gene ardından.

Eğlenirmiş az bulunur hayvanları boğazlayarak. Sarayları yaktırırmış. İnsanlara saldırıp parça parça doğrarmış. – Ama gene yerindeymiş insan kalabalığı, altın damlar, güzel hayvanlar.

İnsan yakıp yıkmayla esriyebilir mi hiç, gençleşebilir mi kan dökerek! Halk sızıldanmamış bile. Kimse çıkıp da ona bir yol göstermemiş.

Bir akşam mağrur mağrur sürüyormuş atını. Anlatılmaz, nerdeyse ağza alınmaz güzelliğiyle bir cin çıkıvermiş karşısına. Yüzünde, duruşunda herşeyi kuşatan bereketli bir sevginin, sözle söylenmez, nerdeyse dayanılmaz bir mutluluğun muştusu varmış. Derler ki, o özül

sağlık içinde kaynaşıp gitmişler hakanla cin. Bunun üzerine nasıl olur da ölmezlerdi? Öyleyse beraberce ölmüşler.

Ama hakan yaşlanıp eceliyle ölmüşmüş sarayında. O cin hakandan başkası değilmiş çünkü.

– Daha duyamıyoruz tılsımlı musikiyi.

Herifler sağlam mı sağlam. Birçoğu sömürmüş sizin dünyalarınızı. Herşeyleri var, acele etmiyorlar parlak yeteneklerini, bulunçlarınız üstüne deneyimlerini uygulamaya koymak için. Ne olgun tipler! Boş gözlerle, yaz gecesini andıran, kızıl ve kara, üç renk, altın yıldız kakmalı çelikten; çarpılmış suratlar, kurşunî solgun benizler, yangına uğramış; kısık sesle maskaralıklar! Acımasız yürüyüşü sahte görkemin! – Aralarında gençler var, – ne gözle bakarlardı Cherubino'ya? – sesleri korkutucu, tekin değiller. İğrenç, rüküş kılıklara sokup kente yolluyorlar onları, caka satsınlar diye.

O en zorlu cenneti kudurmuş yüz göz şaklabanlığının! Sizin Fakir'lerinize, sahnelerdeki öbür soytarılıklarla karşılaştırılmaz bile. Kötü düş beğenisiyle yakıştırılmış kıyafetlerde acıklı aşk serüvenleri oynuyorlar, tragedyalarını çapulcuların, ruhanî yarı tanrıların, ki tarih ve dinler öylelerini hiç görmemiş. Çinliler, Hotanto'lar, çingeneler, bönler, sırtlanlar, Moloh'lar, bir zamanki bunamalar, uğursuz cinler, onlar halkın tuttuğu, anadan görme numaraları hayvanca duruşlarla, sevecenliklerle kotarıp sunuyorlar. Yeni oyunlar da yorumlayabilirler, duygusal nağmeler de. Hepsi usta hokkabaz, dönüştürüyorlar yer ve kişileri, manyetizma sanatından da yararlanarak. Gözler alev almış, kan şakıyor, kemikler esniyor, gözyaşları dökülüyor, kızıl ince sızıntılar. Alaya alan ya da yıldı saçan oyunları bir dakika ya da aylar boyu sürüyor.

Anahtarı bendedir bu yabanıl gösterinin.

Edalı oğlu Pan'ın! Kır çiçekleriyle, böğürtlenlerle taçlanmış alnının çevresinde gözlerin, değerli taşlardan, fıldır fıldır. Şarap tortusuyla boyanmış, avurtların çöküyor. Köpek dişlerin ısıldıyor. Göğsün bir kithara'yı andırıyor, çınlamalar dolanıyor sarışın kollarında. Çifte cinsiyetin uyuduğu karnında çarpıyor yüreğin. Geceleri gezmeye çık, usulca devindirerek bu kalçayı, bu ikinci kalçayı, sonra bu sol bacağını.

Boylu poslu bir güzellik yaratığı kar önünde. Ölüm ıslıkları, boğuk musiki çemberleri bir hayalet gibi kaldırıyor bu tapılası gövdeyi, genişletiyor, titretiyor; görkemli teninde yarılıp açılıyor kıpkızıl, siyah yaralar. Yaşamın has renkleri koyulaşıyor, çözülüyor, dans ediyor Görüm'  çevreleyip şantiyede.  rpertiler yükseliyor, gürlüyor ve bu olaylardaki  ıldırımış öfke tadı, dünyanın arkamızdan, çok uzaklardan güzellik anamıza fırlattığı ölümcül ıslıklarla, boğuk musikilerle karıştığında, – geri geri gidiyor o, dikleniyor. Ah yepyeni, sevdalı bir gövdeye büründü kemiklerimiz.

* * *

Ey külrengi beniz! At kıllarından arma, o billur kollar! Ağaçlarla esintinin çarpışması arasında üstüne  ullanacağım top namlusu!

I

Ey kutsal ülkenin gepgeniş ağaçlık yolları, taraçaları!
Kimbilir ne oldu Meseller'i bana açıklayan Brahman'a? O çağlardan, o yerden, kocamış kadınları bile görüyorum daha! Gümüştten, güneştten zamanları anımsıyorum ırmaklara doğru, omuzumda yoldaşımın elini, sevişmelerimizi ayakta, biberli ovalarda. Bir kırmızı güvercinler sürüsü düşüncemin yöresinde gürlüyor. – Bu sürgünde kendime bütün gökçe yazınların ölmez oyunlarını oynayabileceğim bir sahne kurdum. Duyulmamış zenginlikler gösterecektim size. Geçmişini gözlüyorum bulduğunuz gömülerin. Arkasından ne gelecek biliyorum. Bilgiğim kaos kadar hor görülüyor. Ama sizi bekleyen uyuşukluk yanında nedir benim hiçliğim?

II

Benden öncekilerin hepsinden başka türlü artamları olan bir bulucuyum ben; bir musikici hem de, sevginin anahtarı gibi birşeyler bulmuş. Şimdi kurak havalı, kıraç bir toprağın derebeyi olarak heyecanlanmaya çalışıyorum anısıyla o dilenci çocukluğumun, tahta kunduralarla gelişimin, çekişmelerin, dört beş dulluğun, sağlam kafamın beni akranlarıma uymaktan alıkoyduğu âlemlerin. Tanrısal sevinçten bir zamanki payıma acınmıyorum: Ürkünç şüphecilğim

beslenip serpiliyor kuru havasında bu sert toprağın. Ama bu şüphecilik bundan böyle uygulanmaz olduğu için, üstelik ben de yeni bir derde düştüğümden, – çok hayın bir deli olup çıkacağım sanırım.

III

On iki yaşında beni kapadıkları bir tavanarasında dünyayı tanıdım; kafamda canlandırdım insanlık güldürüsünü. Tarihi belledim bir şarap mahzeninde. Bir kuzey kentinin gece şenliklerinde eski ressamların bütün kadınlarıyla karşılaştım. Bana eski çağ bilimlerini öğretiler bir izbe ara sokağında Paris'in. Baştan başa doğunun kuşattığı eşsiz bir konutta koskoca yapıtımı tamamladım; yüce yalnızlığımı geçirdim orada. Mayaladım kanımı. Ödevim bağışlandı. Artık bunu düşünmemeli bile. Ötedünyalığım ben gerçekten; göreceğim bir iş yok burada.

Kalkış

Yeterince görölmüş. Her yörede görüm karşımıza çıktı.

Yeterince yaşanmış. Kentlerin uğultusu, akşamla, güneşte, her zaman.

Yeterince tanışılmış. Durduğu anlar yaşamın. – Ey uğultular, görümler!

Kalkış, yeni tutkunluklar, yeni sesler eşliğinde!

Güzel bir sabah, halkı pek yumuşak huylu bir ülkede, kurumlanan bir erkek ve bir kadın kent alanında bağıırıyordu: “Kraliçe olmasını istiyorum, ey dostlar!” “Kraliçe olmak istiyorum!” Gülüyor, titriyordu kadın. Öbürü dostlarına vahiyden söz ediyordu, başarılımış sınavdan. Karşılıklı kendilerinden geçiyorlardı.

Gerçekten de hükümdar oldular, evlerin al tentelerle donandığı bütün bir sabah, palmiye bahçelerinden yana gezindikleri bütün bir öğle sonu.

Parmağının davula bir fiskeşiyle tüm sesler boşanıyor, yeni uyum başlıyor.

Yeni insanın kalkması, yola düşmesidir senin bir tek adımın.

Başını o yana çeviriyorsun: Yeni aşk! Başını bu yana çeviriyorsun, — yeni aşk!

“Nasibimizi değiştir, kalburdan geçir âfetleri, en başta zamanı” diye şakıyor sana bu çocuklar. “Nerede olursan ol, yücelt talihimizin, adaklarımızın altında yatanı” diye yakarılıyor.

Ezelden beri gelmiş, her yöreye gideceksin buradan.

Ey kendi İyi'm, kendi Güzel'im! İşitince sürçmediğim tüyler ürpertici borazan! Perilik sehpa! Yaşasın, görölmemiş yapıtla eşsiz beden için, ilk kez olarak. Çocukların gülüşüyle başladı bu, gene onunla bitecek. Bu ağı bütün damarlarımızda kalacak, borazan susup da yine eski uyumsuzluğa dönsek bile. Ah, nasıl haketmişiz bu işkenceyi şimdi! Hırsla toplayıp yığalım yaratılmış ruhumuzla bedenimize verilen o insanüstü sözü: O sözü, o deliliği! İnceliği, bilgeliği, sertliği! Söz verilmişti bize, bilgi ağacı gölge içine gömülecek, zorbaca namusluluk buradan sürülecekti, arık sevgimizi yaşayalım diye hep. Kimi tiksintilerle başladı bu; şimdiyse – o bengiliği hemen kavrayamadığımızdan – şimdiyse bir kokular bozgunuyla bitiyor.

Çocuk kahkahaları, kölelerin çekinişi, kızığlankızların ağırbaşlılığı, çevremde ürkünçlüğü nesnelerin, biçimlerin, hepinizi kutsuyorum bu uyanıklığın anısıyla. Hepten kabasabalıkla başlıyordu bu; alevden ve buzdan meleklerle bitiyor işte.

Ey kısa sarhoşluk nöbeti, kutsal! Tek o maske bile olsa bağışladığın bize. Ey yöntem! Seni olumluyoruz. Unutmadık, daha dün her bir çağımızı yücelttiğini. Ağuya inancımız var. Yaşamımızı her an vermesini biliyoruz bütün bütüne.

İşte ESRARKEŞLER çağı!

Tümceler

Şu dünya iki çift şaşkın gözümüz için bir kara koruluk olunca yalnız, – bir kumsal iki ayrılmaz çocuk için, – ezgilerle dolu bir ev duru sevgimiz için, – seni bulacağım o zaman.

Hele yeryüzünde kimsecikler kalmasın bir ihtiyardan başka, sessiz, güzel, “duyulmamış zenginlikler” içinde, – o zaman seninim bütün bütüne.

Birer birer yaşayayım tüm anılarını, bir ben olayım seni kısıkvrak bağlayabilen, – o gün boğacağım seni.

Çok güçlü olduğumuz an, – gerileyen kim? Çok neşelenince, – kim artık gülünç olan? Çok hayınlaştığımız zaman, – bizi neleyecekler?

Takıp takıştırın, gülüp oynayın. Sevgiyi kapı dışarı etmek gelmez elimden.

Ucube kız, dilencilik yoldaşım! Nasıl umurunda değil bu zavallı kadınlar, bu ırgatlar, benim sıkıntılarım. Gel, çekilmez sesinle katıl bize; sesin, tek övücüsü bu alçak umutsuzluğun!

Bulutlu bir temmuz sabahı. Havada kül tadı var; – ocakta bir yaş odun kokusu, – suya bastırılmış çiçekler, – gezinti yerleri, allak bullak olan, – kanallara çiseleyen yağmur tarlalarında, – niye yok şimdiden o tütsü kokuları ve oyuncaklar?

* * *

Kuleden kuleye ipler uzattım; pencereden pencereye çelenkler; yıldızdan yıldıza altın zincirler... Dans ediyorum.

* * *

Aralıksız tütüyor yüksekte gölet. Hangi büyücü kadın ak ışığına karşı dikilecek batan güneşin? Hangi mor yapraklanış yağacak?

* * *

Halkın paracıkları kardeşlik bayramlarında eriyip giderken, pembe ateşten bir çan çalıyor bulutlarda.

* * *

Bir hoş çini mürekkebi tadı uyandırarak yağıyor kara bir toz gecemin üzerine sessizce. – Alevini kısıp asma lambanın, yatağa atıyorum kendimi; yüzüm gölgeye dönük, hep sizleri görüyorum, kızlarım, ecelerim!

Ah bu sıcak sabahı şubat ayının! Vakitsiz lodos gelip uyandırdı saçmasapan yoksulluğumuzun anılarını, genç sefaletimizi.

Henrika'nın üzerinde pamukludan, beyaz ve kahverengi damalı, herhalde geçen yüzyılın modası bir etek, kurdela bir başlık ve ipekli bir şal vardı. Yas kılığından bile dokunaklıydı bu. Dolaşmaya çıkmıştık kenar mahallelerde; lodos tarumar olmuş bahçelerin, kurumuş çayırların tüm iğrenç kokularını azdırıyordu.

Karımı benim kadar yormuyor olmalıydı bunlar. Yüksekçe bir patikada geçen ayki sel basmasından kalmış bir su birikintisinde bana mini mini balıkları gösterdi.

Patikalar boyunca, çok uzaklarda kent izliyordu bizi dumanıyla, tezgâhlarının uğultusuyla. Ey öteki dünya, gökyüzünün kutsadığı konut, gölgelikler! Lodos anımsatıyordu bana talihsiz olaylarını çocukluğumun, yazla gelen umutsuzluklarımı, benden yazgımın her zaman esirgemiş olduğu korkunç boyutlarda güç ve bilgiyi. Hayır! Hep nişanlı öksüzler kalacağımız bu cimri ülkede yazı geçirmeyeceğiz. Bu sertleşmiş kol artık *sevgili bir görüntüyü* ardından sürüklesin istemiyorum.

Köprüler

Külrenği billur gökler. Acayip bir çizi, köprülerden: Kimi düz, kimi kıvrık; kimi de var bunlarla eğik açılar yapan; hep yineleniyor bu figürler kanalın öbür aydınlanmış çevrelerinde; ama hepsi öylesine uzun ve hafif ki, kubbelerle dolu kıyı alçalıp siliniyor. Duvar yıkıntıları var daha kimi köprüde. Direkler, işaretler, ipince korkuluklar taşımakta kimisi. Birleşip akıyor minör uygular. Teller yükseliyor yamaçtan. Kırmızı bir yelek seçiliyor orada; belki başka çalgılarla giysiler de var. Herkesin bildiği havalar mı bunlar, derebeyi konserlerinden parçalar mı, kalıntıları mı yoksa ulusal marşların? Su külrenği ve mavi, bir körfez gibi geniş.

Ak bir ışın gökyüzünden inerek yok ediyor bu güldürüyü.

Gelip geçici, pek de hoşnutsuz olmayan sakiniyim bir metropolün, modern sayılan, çünkü evlerinin döşenmesinde ve dış görünüşünde olsun, kent planında olsun, tüm bildik beğenilerden kaçınılmış. Burada bir tek boş inanç anıtının izine rastlamazdınız. Töreyle dil en yalın biçimlerine indirgenmiş, nihayet! Birbirini tanımaya gereksinme duymayan bu milyonlarca insanın eğitim, meslek ve yaşlılıkları öyle benzeşiyor ki, çılgın istatistiklerde kıta halkları için saptanandan kaç kat kısa olmalı bu yaşam süreci. Nitekim pencereden nasıl görüyorsam yeni hayaletlerin koşuşturduğunu o hiç kalkmayan, yoğun kömür dumanı arasında, – orman gölgemiz bizim, yaz gecemiz! – yeni öç tanrıçaları, kır evimin önünde, benim yurdum, bütün kalbim, çünkü burada herşey bunu andırıyor, – gözyaşı olmayan ölüm, hamarat kızımız ve hizmetçimiz, – bir umutsuz Aşk ve güzel bir Cürüm sokağın çamurunda cıvıldaayan.

Tekerlek İzleri

Yaz şafağı sağda, parkın bu köşesinde yaprakları, sisleri, sesleri uyandırıyor. Soldaki bayırların mor gölgesindeyse sayılmaz hızlı tekerlek izleri ıslak yolun. Peri gösterileriyle bir geçit. Öyle de: Arabalar tıklım tıklım, ağaçtan yontulmuş yaldızlı hayvanlarla, gemi direkleriyle, alacalı bulacalı yelken bezleriyle, o dört nala koşan yirmi tane benekli sirk beygirinin ardında. Çocuklar, adamlar en şaşkınlık verici hayvanlara binmişler; – yirmi taşıt, kabartmalı, bayraklarla, çiçeklerle donanmış, bir zamanın saltanat arabaları gibi ya da masallardan çıkma, dışmahallelerde bir çoban komedisi için allanıp pullanmış çocuklar; – tabutlar bile geçiyor, abanoz rengi sorguçlarını kaldırmış o gece koyusu gölgelikler altında, tırıs giden büyük, mavi ve kara kısırakların çektiği.

Kentler, şu gördüklerin! İşte şu düş dağları, Alleghany'ler, Lübnan'lar hep bu ulus için yükselmiş! Görünmez makaralarla raylar üzerinde billur, ahşap kulübeler gidip geliyor. Dev yontular ve bakır palmiyelerle çevrili o eski yanardağ ağızları gürüyor tatlı tatlı ateş içinde. Kulübeler ardına asılı kanallarda sevdalı şenlikler yankılanıyor. Çan seslerinin avı çınıyor boğazlarda. Dev şarkıcı loncaları koşarak geliyor, dorukların ışığı gibi pırıl pırıl yanan giysilerle, sancaklarla. Taraçalarda, yarlar ortasında Roland'lar yiğitlik havaları çalmakta. Uçurumların yaya köprülerinde, hanların damında gökyüzünün sıcaklığı bayraklarla süslüyor direkleri. Tanrılaştırmaların çöküşü erişiyor o yüksek bölgelere, meleğimsi at-kadınlar çığlar içinde koşuşurken. En yüksek dağ sırtının düzeyi üstünde Venüs'ün ölümsüz doğuşuyla bulanmış bir deniz, musiki derneklerinin filolarıyla, incileriyle, değerli kabukların uğultusuyla yüklü, – o deniz ara sıra kararıyor öldürücü gürlemelerle. Taslarımız, silahlarımız büyüklüğünde çiçeklerden bir ekin böğürüyor yamaçalarda. Kıpkızıl, süt rengi rubaları içinde periler alay alay çıkmakta sel çukurlarından. Yukarda, ayakları çağlayan ve dikenlere gömülmüş, geyikler memelerini emiyor Diana'nın. Dışmahalle Bakkha'ları hıçkırıyor; ay yanıyor, uluyor. Venüs demircilerin, keşişlerin mağaralarına giriyor. Gözetleme kulelerinde çanlar ulusların özlemini şakırmakta. Bilinmeyen musiki tınıyor kemik şatolardan. Efsaneler gelişiyor; coşkular saldırıyor kasabalara. Boralar cenneti çöküyor. Yabanlar tepiniyor gece

şenliğinde hiç aralıksız. Bir saatliğine ben de karışıyorum bir Bağdat caddesinin kalabalığı içine. Ortaklıklar, ağır melteme karşı, o yeni çalışmanın sevincini şakiya dursun, ben dolanıyorum, içlerinde kendimizi bulabileceğimiz masalımsı dağ görüntülerinden sıyrılmadan.

Hangi iyi kollar, güzel çağlar bana geri verecek düşlerimin, kıpırtılarımın çıkıp geldiği o bölgeyi?

Acınası kardeş! Ne dayanılmaz geceler borçluyum ona! “Bu işe canla başla girişmemişim. Eğleniyormuşum onun zaaflarıyla. Sürgüne, köleliğe geri dönecekmişiz benim yüzümden.” Çok acayip bir bahtsızlık, bir masumluk olduğunu düşünüyordu bende; tedirgin edici nedenler gösteriyordu.

Alayla karşılık verirdim o şeytanbilimciye, sonunda sıvıştırdım pencereden. Az duyulmuş musiki çalgıcılarının geçtiği kırlar ötesinde yaratırdım gelecek olan gecesel lüksün hayaletlerini.

Sağlıklı olduğu epey tartışılır bu oyalanmadan sonra, bir ot şilteye uzanırdım. Hemen her gece, uykuya dalmamla zavallı kardeşin kalkması bir olurdu. Ağzı çürümüş, gözleri yuvalarından fırlamış, – düşünde kendisini nasıl gördüyse! –, beni salona çekip, budalaca kederini ulurdu düşlerinin.

Aslında tüm içtenliğimle söz vermiştim onu yeni baştan güneşin oğlu kılacağıma; sürtüyorduk mağaraların şarabıyla, yolların peksimetiyle beslenip, ben, sabırsız, yeri ve formülü bulmak için.

Resmî Akropolis, modern barbarlığın en devâsâ tasarımlarından da abartılı. Betimlemek olanaksız o donuk gün ışığını, değişmez külrengi gökyüzünden yayılan, imparatorluk şaşaasından binaların, yerdeki hiç erimez kardan. Mimarlığın bilinen tüm harikalarını bir acayip beğeniyle aşırı büyülterek kopyalamışlar. Hampton-Court'un yirmi katı geniş salonlarda resim sergileri geziyorum. Ne resimler! Norveçli bir Nabukadnezar bakanlıkların merdivenlerini yaptırmış. Görebildiğim astlar bile Brahman'lardan daha kibirli; o dev anıtlarda korumaların, inşaat görevlilerinin heybetinden titredim. Kapalı alanlar, avlular, teraslar düzenindeki yerleşimle arabacıları devre dışı bırakmışlar. Parklar eşsiz bir sanatla çalışılmış ilkel doğayı sunuyor. Yukarı mahallenin açıklanmaz bölümleri var: Dev şamdanlar sıralanmış rıhtımların arasında, hiç gemi görünmeyen bir boğaz uzanıyor buz taneli mavisiiyle. Kısa bir köprü Sainte-Chapelle kubbesinin hemen altında gizli bir kapıya çıkartıyor. Bu kubbe yaklaşık onbeşbin ayak çapında sanatçı yapımı bir çelik iskelet.

Sebze hallerini, sütunları çevreleyen bakır yaya köprülerinin, sahanlıkların ve merdivenlerin kimi yerinde kentin derinliğini kestirir gibi oldum. Bir türlü açıklayamadığım tansık da bu: Akropolis'in yukarısındaki, aşağısındaki öbür mahalleler hangi yüksekliktedir? Çağımızın yabancıları için bilmek olanaksız. Alışveriş merkezi tek biçimde yapılmış bir çember alan, kemerli galerilerle. Dükân görünmüyor, ama şosenin karı çiğnenmiş; Londra'da bir pazar sabahı gezinenler kadar

seyrek üç beş nabab elmastan bir posta arabasına yöneliyor. Kızıl kadife birkaç divan; fiyatları sekizyüz rupi'den sekizbin rupi'ye değişen kutup içkileri sunuyorlar. Bu alanda tiyatro aramayı geçirdiğimde aklımdan, dükkânlarda yeterince karanlık dramlar oynanıyordur diyorum kendime. Sanırım polis var; ama yasalar öyle garip olmalı ki, buranın serüvencilerini kafamda canlandırmaktan umudu kesiyorum.

Güzel bir Paris sokağı kadar şık, dışmahallenin havası, ışığı başka türlü; avam nüfus birkaç yüz dolayında. Evler orada da izlemiyor birbirini; garip biçimde yitiyor semt kırlara karışıp, Kontluk bölgesine, ormanların ve dev fidanlıkların sonsuz batısını dolduran; vakayinamelerini avlıyor oralarda yabancı beyzadeler yaratılmış ılık altında.

Gecelemeler

I

Işık dolu dinleniş bu, ne humma, ne bitkinlik; yatakta ya da çayırda.

Dost bu, ne ateşli, ne güçsüz. Dost.

Sevgili bu, ne acı çeken, ne de çektiren. Sevgili.

O dünya, o hava, aramadığım. Yaşam.

– Bu muydu olup biten?

– Düş artıyor yeniden.

II

Kirişler üstüne geri vuruyor ışık. Sıradan bezenmiş odanın iki ucu uyumlu yükselişlerle kavuşuyor. Gececinin karşısına gelen duvar taslardan, pervazlardan, gök şeritleriyle yerbilim olgularından kurulmuş canlı bir dizi. Hızlı, yeğin düş içinde duygulanmış kümeler, her çeşit yaratık her türlü görünüşler içinde.

III

Geceleyn lambalarla halılar hışırdıyor, tekne boyunca ve ara güverte çevresinde dalgalar gibi.

Gece denizi, memelerine benzeyen Amelia'nın.

Duvarlar yarıya dek kaplama; zümrüt rengi danteladan
koruluklar içine gece kumruları konuyor.

.....

Kara ocağın sacı, gerçek güneşler kumsalda: Ah büyülü kuyular,
şafağın tek görünüşü bu defalık.

Tümseğin yamacında yün giysileriyle dönmekte melekler,
çelikten, zümrütten otlaklar içinde.

Alev çayırları ta doruğuna sığıyor tepeciğın. Solda, o dağ
sırtının toprağı çiğnenmiş bütün öldürülerle, savaşmalarla; bir eğri örüyor
bütün yıkımlı gürültüler. Sağdaki sırt gerisindeyse doğunun, ilerleyişlerin
çizgisi.

O şerit, tablonun yukarısında, biçimini deniz kabuklarıyla insan
gecelerinin dönen ve sığırayan uğultusundan aladursun,

Yıldızların, göğün, geri kalan evrenin çiçekli hoşluğu tepenin
önüne bir sepet gibi inerek, tam yüzümüze karşı, kokulu ve mavi kılıyor
uçurumu aşağıda.

Kucakladım yaz şafağını.

Daha kıpırtı yoktu önyüzünde sarayların. Ölüydü su. Gölge alanları ayrılmıyordu korunun yolundan. Yürüdüm diri, ılık solukları uyandırarak. Renk renk taşlar baktılar; kanatlar kalktı sessiz.

Serin, solgun ışıltılarla dolu patikada ilk olarak bir çiçek adını söyledi bana.

Güldüm çamlar arasında saçlarını dağıtan sarışın çağlayana. Gümüş rengi dorukta tanrıçayı tanıdım.

O zaman tüllerini kaldırdım birer birer. Ağaçlık yolda böyle sallayıp kollarımı; ovada ele verip onu horoza. Büyük kentte kaçıyordu çan kuleleriyle kubbeler arasında; bense mermer rıhtımlarda bir dilenci gibi koşarak kovalıyordum.

Yolun yukarısında, bir defne korusu yakınında onu sardım yığın yığın tülleriyle; sonsuz gövdesini duydum azıcık. Şafakla çocuk yuvarlandılar korunun dibine.

Uyandığımda öğleydi.

Bir altın basamaktan bakınca – ipek sicimler, külrengi tüller, yeşil kadifeler, güneşte tunç misali kararmış o billur tekerler arasında – açtığını görüyorum yüksük otunun, gümüş sırmadan, gözlerden, saçlardan bir kilim üstünde.

Sarı altın külçeleri akik üzerine serpiştirilmiş, maun sütunlar zümrütten bir kubbeyi taşıyan, ak atlastan demetler, ince yakut çubuklar, hepsi çevrelemekte su gülünü.

Kocaman mavi gözlü, kar biçimli bir tanrı gibi, denizle gök mermer taraçalara diri güçlü güllerin sürüsünü çekiyor.

Bir esinti operamsı gedikler açıyor bölmelerde, – yıpranmış damların tepesini sarsıyor, – sınırlarını siliyor evlerin, ocakların, – karartıyor pencereleri.

Bağlardan aşağı – ayağımı dayamışım orda su oluğuna – hangi çağdan kaldığı bu dışbükey aynalardan, kabartma kapılardan, yusuvarlak minderlerden yeterince anlaşılan arabayla indim. Cenaze arabası uykumun, yapayalnız gidiyor, bölnlüğümün o çoban kulübesi... ve kıvrılıveriyor çiğnenmiş anayolun çimeni üstünde. Yukarda, sağ camın bir özürlü yerinde sönük aysal biçimler, yapraklar, memeler fır dönüyor.

– Kopkoyu bir yeşille bir mavi bürüyor görüntüyü. Bir çakıl yığını yakınlarında atlar koşumdan çözülüyor.

– Islıklar burada çalınacak bora için, Sodom’la Kudüs için, yırtıcı hayvanlarla ordular için.

(– Düş hayvanlarıyla sürücü yeniden o boğucu ormanlarda yola çıkacaklar mı, ipekten pınara beni daldırmak için gözlerime dek?)

– Salacaklar bizi kırbaçlayarak, o çalkantılı sular, saçılmış içkiler arasından köpeklerin ürümesi üstüne...

– Bir esinti siliyor ocağın sınırlarını.

Bakır, gümüş arabalar, –
Pruvalar, gümüş, çelik, –
Köpükleri dövüyor hep, –
Dikenli kütükleri yerinden oynatıyor.
Fundalığın akıntıları,
Uçsuz bucaksız tekerlek izleri alçalan suyun
Kayıyorlar döne döne doğuya,
Ormanın direklerine doğru,
Sütun gövdelerine doğru,
Köşesine ışık burgaçları çarpan dalgakıranın.

Çağlayan uğulduyor operet kulübelerinin ardında. Menderes boyu meyve bahçelerinde, ağaçlı yollarda çarkıfelek fişekleri uzayıp gidiyor, – yeşil ve kıvıllı günbatımının. Horatius'dan çıkma pınar perileri, Ampir döneminin saç modelleriyle. – Sibiryalı halayları, Boucher'den Çinli kadınlar.

~.

~.

Olası mıdır, sürekli yıkılmış büyük hayallerim için O beni başışlatsın, – rahat bir son telafi etsin yoksulluk çağlarını, – bir günlük başarı alnımıza yazılmış beceriksizliğin utancı üstüne uyutsun bizi?

(Ey palmiyeler! Sevgi ve güç! – Sevinçlerden, şan ve ünden daha yüksek! – her biçimde, her yerde – İblis, tanrı, – işte şu kişinin gençliği: Ben!)

Olası mıdır, bilimin peri oyununda gerçekleşenleri, toplumsal kardeşlik akımlarını sevip kucaklamamız, ilk özgürlüğümüzün adım adım yeniden kazandırılması olarak?

Ama bizleri putperest kılan vampir bize bıraktıklarıyla oyalanmamızı buyuruyor, öbür türlü daha da uçuk olmamızı.

Debelenmek yaralarla, bitkinlik veren havada, denizde; işkencelerde, öldürücü suların ve havanın suskusunda; gülen azap içinde, amansız dalgalanan suskusuyla onların.

Çivit mavisi boğazdan Ossian'ın denizine dek, şarap kızılı göklerin yıkadığı o pembe, turuncu kum üstünde yükselmiş kavuşuyor geniş, billur caddeler, manavlardan alışveriş eden genç, yoksul çiftlerin hemen yerleştikleri. Zenginlikten hiç iz yok. – Kent.

O bozgun, asfalt çölünde; yas içinde Okyanusun çıkardığı en kara, en uğursuz dumandan yapılmış gökyüzü kabarıp gerileyen, alçalan, – o kat kat yığılmış korkunç sis yığınlarıyla kaçışan tolgalar, tekerlekler, kayıklar, sağrılar. – Savaş.

Kaldır başını: Bu eğmeçli ahşap köprü; sona kalmış Samarya bostanları; soğuk gece yelinin kamçıladığı sokak feneri altında alacalı bulacalı maskeler; hışırdayan rubasıyla bön su perisi, ırmağın alt yanında; bezelye fideğinde kafatasları ısıllı ısıllı, – ve başka hayal oyunları – kır.

Korulukların anca sığıştığı bu yollar, iki yanları duvar, demir parmaklık; amansız çiçekler, hem biricik yürekler hem derman komayan damasko diye bilinecekler, perilere karışmış soyluların mülkleri Ren ötesinde – Japon, Kızılderili kadınlar, eskilerin musikisini daha duyabilen, – hanlar var, şimdiden kapanmış kapıları, – prensesler var; bir de pek bunalmamışsan yıldız bilimi var – gökyüzü.

Tartıştığınız sabah Onunla ikiniz, bu kar pırıltıları, bu yeşil dudaklar, aynalar, kara bayraklarla mavi ışınlar ve kutup güneşinin bu kıpkızıl kokuları içinde, – gücün.

Günlerden, mevsimlerden, varlıklardan, ülkelerden çok sonra,
Sancak kanlı etten, denizlerin ipeği ve kutup çiçekleri üstünde;
(hiçbiri yok onların.)

O eski yiğitlik borazanlarından kurtulmuş, – daha yüreğimize,
başımıza saldıran, – eski öldürenlerden uzak,
– Ah sancak kanlı etten, denizlerin ipeği ve kutup çiçekleri
üstünde; (hiçbiri yok onların.) –

Tatlı dem!

Korlar, kırağı boralarıyla yağan. – Tatlı dem! – Elmas yeli
yağmuruyla savrulan bu ateşler, yerin bizim için artık kömürleşmiş
yüreğinden. – Ey dünya! –

(İşitilen, koklanan o eski yat boruları ve eski alevlerden uzakta,)

Korlarla köpükler. Musiki, burgaçların dönüşü, buz parçalarının
çarpışı yıldızlara.

Ey tatlı dem, ey dünya, ey musiki! Dalgalanan biçimler, ter
damlaları, saçlarla gözler, orada. Ak gözyaşları, kaynayan, – ey tatlı
dem! – o kadın sesi yanardağların, kutup mağaralarının dibine inen.

Sancak...

Tüm Satış

Burada satılık, Yahudilerin satmadığı, ne cürmün, ne de soyluluğun tatmış olduğu, halk yığınlarının o kargışlı sevgisiyle tamusal doğruluğunun hiç bilmedikleri, ne çağın, ne bilimin tanıyacak olduğu şey:

Yeniden duyulan sesler; bütün koro, orkestra güçlerinin uyanışı birlik olup, hepsinin o anda uygulanişı, duyularımızı kurtarmak için biricik fırsat!

Satılık şimdi paha biçilmez bedenler, bilinen ulusların, dünyaların, cinsiyet ve soyların dışında! Zenginlikler, her adımda fışkıran! Sınamadan geçmemiş elmasların satışı!

Satılık şimdi yığınlar için kargaşalık; önu alınmaz doyuş üstün hevesliler için; amansız ecel sofularla sevenler için!

Satılık şimdi barınaklar, göçler, yarışlar, peri oyunları, yetkin rahatlık, bunların çıkardığı gürültü, devinim ve gelecek!

Satılık şimdi uygulanişları hesabın, duyulmamış uyumun sıçrayışları. Kimsenin sezmediği buluşlar, deyimler, – bir anda sizin malınız olan.

O ılgınca, o sonsuz atılış görünmez nurlara, duyulmaz tadınçlara, – onun deli edici gizleri her ayıp için, – ayaktakımı için korkunç neşesi!

Satılık şimdi sesler, bedenler, o söz götürmez, tükenmez bolluk, hiçbir zaman satılmayacak şeyler!

Saticılar daha son kozlarını sürmediler! Yolcularsa öyle çabuk tamamlayamazlar siparişleri.

Helena'ya karşı düzen kurdular kız gibi gölgelerde güzellik suları, kımıldamaz parıltılar yıldızsal susku içinde. Yakıcı yaz sıcağı o dilsiz kuşlara teslim edildi, istenmiş uyusukluk bir paha biçilmez yas kayığına, – cansız kokuların, ölü sevgilerin koylarında.

Oduncu kızların ezgi saatinden sonra dosdoğru korunun yıkıntısı içinde uğuldayan dereye; çingirak seslerinden o yankılı koyaklara, bozkırların çığlığına. –

Ürperdi Helena'nın çocukluğu için sık fundalıklar, gölgeler, yoksulların bağı ve göğün efsaneleri.

Onun gözleri, onun dansı daha da üstün eşsiz ışıltılardan, yıldızlar dünyasının soğuk etkileyişinden, o biricik bezekle biricik saatin tadinçlarından.

Çocukken belli gökler görüşümü keskinleştirdi: Tüm karakterlerle biçim aldı yüz çizgilerim. Devinmeye başladı görüngüler. Şimdiyse anların bengi bükümü ve matematik sonsuz beni kovalıyorlar bu dünyada, bir yurttaşın ulaşacağı bütün başarılarla katlanarak, saygı görerek o garip çocukluktan ve sınırsız tutkunluklardan. Bir savaş düşünüyorum, haklılığın ya da gücün, önceden hiç kestirilmez mantığının. Bir musiki tümcesi kadar basit bu.

Gençlik

I

Pazar Günü

Matematik ödevine ara verildiğinde, o kaçınılmaz iniş gökyüzünden, anıların ziyareti, ritimlerin toplantısı üşüşüyorlar konuta, kafaya ve tinin dünyasına.

– Bir at, kömür vebasıyla delik deşik dışmahalle çimlerinde kaçıyor, ekili tarlalar ve ağaçlandırmalar boyunca. Acınacak bir dram kadını, dünyanın bir yerinde, olacağı düşünülmaz terkedilmişliklerin ardından hıçkırıyor. Fırtınaya susamış Desperado'lar, sarhoşluğa, yaralara. Irmak boylarında ilentileri boğuyor küçük çocuklar.

Çalışmamıza dönelim, yığınlarda birikip kabaaran yok edici işin uğultusuyla.

II

Sone

Sıradan görünömlü adam, tenimiz meyve bahçesinde sarkan bir yemiş değil miydi, ey daha çocuk günler, gövdemiz saçıp savrulacak bir hazine, ah sevmek! Tehlike ve güç, Psykhe için? Yeryüzünün yamaçları verimliydi prenslerden, sanatçılardan yana; kökenimiz ve ırkımız

cürümlere, yaslara güdüyordu bizi: Dünya, sizin talihiniz, sizin tehlikeniz. Ama şimdi, bu ödev tamamlandığında, sen ve tasarıların, sen ve sabırsızlıkların, bundan böyle sizin dansınız, sizin sesiniz, belirlenmemiş, hiç de zorlanmamış, nedeni olsa da bir çift buluş ve başarı olayının, kardeş ve saygılı insanlıkla o imgesiz evrende; – gücün, hakkın yansıttığı dans ve ses, değerleri anca şimdi anlaşılan...

III

Yirmi Yaş

Öğretici sesler sürgüne gitmiş... Cinsel saflık acı biçimde bastırılmış... Adagio. Ah, delikanlılığın sonsuz bencilliği, çabalayan iyimserlik: Dünya nasıl çiçek doluydu bu yaz! Esintiler ve biçimler, ölmekte olan... Bir koro, güçsüzlüğü, yokluğu dindirmek için! Camlardan bir koro, gecesal ezgilerle... Gerçekten de avlanacak birazdan sinirlerimiz.

IV

Ermiş Antonius'un sınanmasındasın daha. Dizginlenmiş isteğin taşkın sevinci, çocuksu gururun kasılmaları, bir çökme, bir ürkü. Ama koyulacaksın sonunda bu çalışmaya: Koltuğunu kuşatacak mimarlığın, uyum bilgisinin tüm olanakları. Hiç beklenmedik, yetkin varlıklar deneylerin için gelip sunacaklar kendilerini. Dört bir yandan sana doğru merakla akacak o ağır ihtişamlar, o eski uluslar düş görür

gibi. Belleğinle duyuların bundan böyle yaratıcı itilişinin besini olacaklar. Ya dünya, sen çıkınca ne kalacak ondan geriye? Herhalde hiçbir şey şu görüşlerden.

Altın şafak ve ürpertili akşam açığında buluyorlar yelkenimizi, karşısında bu villanın ve eklentilerinin, Epiros ve Pelopones kadar, büyük Japon adası ya da Arabistan kadar geniş bir burun oluşturan! Tören alaylarının dönüşüyle aydınlanmış tapınaklar; modern kıyı savunmasının görünümleri, göz alabildiğine; kumullar, sıcak çiçeklerle süslü, Bacchus şenlikleriyle; o geniş kanalları Kartaca'nın, ne idüğü belirsiz bir Venedik'ten rıhtımlar; Etna'ların cansız püskürmeleri, çiçek ve su çatlakları buzullarda; Almanya'nın kavaklarıyla çevrili yunaklar; acayip parklarda Japon ağaçlarının eğildiği bayırlar; Scarbro' ya da Brooklyn "Royal"leri, "Grand Hotel"ler, kavisli cepheleriyle; ve demiryolları, yamacından geçen, altını oyan, üzerinden aşan bu otel karmaşasının, İtalya, Amerika ve Asya'nın geçmişinde en şık, en devâsâ yapılar arasından seçilmiş, şimdi aydınlatmalarla, içkilerle, ağır meltemlerle dolu pencereleri ve terasları gezginlerin, soyluların kaprislerine açık, izin veriliyor gündüz saatlerinde kıyıların tüm tarantella'larına ve hatta ünlü sanat koyaklarının nakaratlarına harika süslesinler diye Burun Palas'ın cephelerini.

Uyumunu sürdürüyor Eski Komedyâ, bölüştürüyor idil'lerini;
Salaş tiyatrolardan bulvarlar.

Bir uzun, ahşap rıhtım, bir ucundan öbür ucuna taşlık bir
tarlanın, çıplak ağaçlar altında barbar kalabalığın talim yaptığı.

Kara tüller gerilmiş koridorlarda, fenerlerle, yapraklarla
gezenleri adım adım izleyerek,

Gizem oyuncularını kuşlar inip konuyor taştan örölü bir duba
köprüsüne, izleyici tekneleriyle kaplı adalar denizinde sallanan.

Flüt ve davul eşliğinde alçalıyor lirik sahneler, modern kulüp
salonlarının, eski Doğu'dan odaların çevresindeki çatı katlarında.

Korularla taçlanmış bir amfitiyatronun doruğunda geliyor peri
oyunu, dalgalanıyor ya da, ses perdelerini değiştiriyor Boiotyalılar için,
devinen ulu ağaçların gölgesinde, uzantısında ekili alanların.

Türlere ayrılıyor sahnemizde operet, ateşler galerisine çekilmiş
on bölmenin keşistikleri eksende.

Herhangi bir akşam, örneğin, ekonomi dünyamızın iğrençliğinden kurtulup gelse bozulmamış turist, usta bir el uyandırır çayırın klavsenini; iskambil oynanır dibinde gölün, eceler ve gözdeleler canlandırıcı aynanın; ermişler, tüller, uyum iplikleri vardır, efsanelerden kalma renk oyunları günbatımında.

Ürperir av alayları ve horda'lar geçerken. Çim tiyatrosuna damlıyordur komedy. Yoksulların, zayıfların şaşkınlığı bu aptal sahnelerde!

Görümünün kölesi, Almanya iskeleler yükseltir aylara doğru; Tatar çölleri aydınlanır; eski ayaklanmalar kaynaşır Göksel İmparatorluk ortasında; solgun ve yassı, bir küçük dünya kurulacaktır, Afrika ve Batı'lar, kayalık merdivenlerden, koltuklardan. Sonra bildik denizler ve geceler balesi, beş para etmeyen bir kimya, çekilmez musikiler.

Hep aynı kentsoylu büyü, posta arâbasının bizi indireceği her noktada! En ilkel fizikçi duyar, bundan böyle katlanmanın olanaksızlığını bu kişisel atmosfere, gövdesel pişmanlıkların sisine, ki başlı başına elemdir tanı koymak.

Hayır, etüv'ün ânı bu an, buharlaşmış denizlerin, yeraltında yangınların, koparılıp götürülmüş gezegenin, tutarlı soykırımların, Kutsal Kitap'ta ve Yazgı Tanrıçaları'nca o denli az kötü niyetle haber verilmiş kesinlikler, ciddi adama düşüyor dikkatle izlemek. – Her durumda bir efsane olmayacak sonuçları.

Büyük kişiliğim için çok çetindi ya gerçek, yine de kendimi hanımımın evinde buldum; külrengi mavi, iri bir kuş olmuşum, kanatlarını akşam gölgeleri içinde sürüyerek tavanın silmelerine doğru havalanan.

O tapılası mücevherlerini, teninin başyapıtlarını taşıyan yatağın ayakucunda diş etleri mosmor, göğsünün kılları üzüntüden ağarmış bir ayı azmanı oldum, gözlerim konsoldaki billur, gümüş takımlarda.

Gölge oldu, bir yanar akvaryum oldu herşey.

Sabahleyin – kavgacı temmuz şafağıyla – çıktım kırlara: Koca eşek, anırarak, derdimi sopa gibi sallayarak koştum öyle, ta yöreden Sabin kızları gelip kendilerini göğsüme atıncaya dek.

Bütün canavarlıklar Hortense'in amansız tavırlarını zorlayıp bozmakta. Sevisel işleyiştir onun yalnızlığı; yorgunluğu o sevdalı etkinlik. Gözetim altında geçen bir çocukluk boyunca, uzun çağlar, ulusların ateşli sağlık bilimiydi o. Yoksulluğa her zaman açık kapısı. Orada şimdiki varlıkların törelliği onun tutkusunda ya da eyleminde çözülür gider. – Ey korkunç ürpertisi toy sevgilerin, kanlı döşemelerde, pırıltılı gaz alevi altında! – Haydi bulun Hortense'ı.

Devinim

Yalpalı devinim, çavlanların sarp yamaçları boyunca,
Kıç bodoslamasında anafor,
Rampanın çabukluğu,
Olağanüstü verdisi akarsuyun,
Duyulmamış ışıklar ve kimyasal yenilik
Arasından geçiriyorlar yolcuları,
Koyağın hortumlarıyla kuşatılmış,
Deniz akıntısıyla.

Dünyayı fethetmeye çıkanlar bunlar,
Kişisel, kimyasal talihin ardındalar;
Spor ve konfor onlara eşlik ediyor;
Yanlarında götürüyorlar eğitimi
Irkların, sınıfların, hayvanların, bu gemide
Dinginlik, baş dönmesi
Tufan ışığı altında, etüd
Akşamlarında, korkunç.

Çünkü bu aygıtlar, kan, çiçekler ve ateş ve mücevherler
arasında konuşmalarından,
Bu tutulmaz teknedeki hummalı hesaplardan görülüyor
– Devindirici su yolu ötesinde bir bent gibi yuvarlanarak

Canavarca, aralıksız aydınlanarak, – onların birikimleri;
Onlar kaptırmış gidenler uyumsal esrimeyle,
Kahramanlığıyla kâşiflerin.

Beklenmedik atmosfer olayları sırasında,
Genç bir çift Nuh'un gemisinde başbaşa kalıyor çekilip,
– Eski yabanlık mıdır burada bağışlanan? –
Şarkı söylüyor, nöbete duruyor.

Hemşirem Louise Vanaen de Voringhem'e: – Kuzey Denizi'ne dönük mavi takkesi. – Batan gemidekiler için.

Hemşirem Léonie Audois d'Ashby'ye. Öf! Yaz çimeni, pis kokan, vızıldayan. – Analarla çocukların humması için.

Lulu'ya – şeytan kadın –, seviciler çağından, bir yarım bırakılmış eğitim çağından kalma o dua hücrelerinin tadı damağında. – Erkekler için! Bayan ***ye.

Delikanlılığıma, bir zamanki. Bu ermiş ihtiyara, keşiş, din yayıcısı.

Yoksulluk ruhuna. O pek yüksek papazlar sınıfına.

Bunun gibi, bütün tapınışlara. – öyle bir unutulmaz tapınış yerinde, öylesine olaylar arasında ki, insanın kendini koyuvermesi gerek, bir anlık isteğine ya da büyük ayıbına uyarak.

Bu akşam yüksek buzlar içinde Circeto'ya, balıklar gibi yağlı ve kırmızı gecenin on ayı gibi renk renk aydınlatılmış – (yüreği amberden, kavdan) –, tek yakarışım için, bu gece ülkeleri gibi dilsiz, bu kutup kaosunu bile bastırır zorlu yiğitliklerden önce gelen.

Ne pahasına olursa olsun, bütün havalarla, doğa ötesi yolculuklarda bile. – Ama asıl *o zaman*.

“Murdar görünümüne gidiyor bayrak; taşra ağzı konuşmamız boğuyor trampet sesini.

“Kentlerde en sinik fuhuşu besleyeceğiz. Haklı ayaklanmaları bastıracağız kılıçtan geçirip.

“Baharatlı, rehavetli ülkelere doğru! – en canavar sömürünün buyruğunda, sanayicinin ya da askerin.

“Buluşmak üzere, burada, herhangi bir yerde. Gönüllü yazılmış, bizler, felsefemiz kan dökücü olacak; bilim konusunda kör cahil, rahatımıza geldi mi hinoğluhin; şimdiki düzeniyle dünya batsın. Gerçek ilerleme budur. Haydi, yollara!”

Sevgidir O, şimdiki zamandır, köpük köpük kışa ve yaz uğultusuna açmıştır evi çünkü, O, içecekleri, yiyecekleri arıtan, hızla geçtiğimiz yerlerin büyü, insanüstü hazzı durakların. Sevgidir, gelecek zamandır, güç ve aşk, bizim ayakta, öfkeler, üzüntüler içinde, fırtına göğünden ve esrime bayrakları arasından geçişini gördüğümüz.

Aştır O, yetkin ve yeniden bulunmuş ölçü; tansıklı, hiç beklenmemiş us, – ve bengilik: Ölümcül güçlerin sevilen makinesi. Korkuya kapıldık hepimiz, O'na ve bizlere bağışlanmış ayrıcalıktan: Ey sağlığımızın keyfini çıkarış, atılımı yeteneklerimizin, bencil sevgimiz, tutkumuz O'na karşı, O ki bizleri seviyor sonsuz yaşamıyla...

O'nu çağırıyoruz, yolculuğa çıkıyor... Ve Tapınış çekip gitse, çınıyor verdiği söz: “Defolsun bu boş inançlar, bu eski gövdeler, bu çiftler, bu çağlar. Batan işte bu dönemdir!”

Kalkıp gitmeyecek O, yeni baştan inmeyecek bir gökyüzünden, gerçekleştirmeyecek kadınların öfkesinden kurtuluşu, erkeklerin neşesinden ve tüm bu günahahtan: Hepsi olmuş, çünkü O var ve sevilir.

Hey soluması O'nun, başları, koşuları: Korkunç hızı yetkinliğin, biçimlerde ve eylemde.

Hey tinin bereketi, sonsuzluğu evrenin!

Gövdesi! düşlenen kurtuluş, yeni şiddetle çatışan inayetin kırılması!

Görünüü, görünüü! Tüm eski dizçökmeler ve cezalar kaldırılmış O'nun izinde.

O'nun günü! tınlayan, devinen tüm acıların yok kılınması en yoğun musikiyle.

O'nun adımı! eski istilalardan çok daha büyük göçler.

O ve biz! gurur, o harcanmış sadakalardan çok daha düşünen bizi.

Ey dünya! ve aydınlık şarkısı yeni mutsuzlukların!

Hepimizi tanıdı, sevdi O. Öğrenelim, bu kış gecesi burundan buruna, kargaşalı kutuptan şatoya, kalabalıktan kumsala, bakıştan bakışa, gücümüz ve duygularımız yorgun, O'nu çağırmayı, O'nu görmeyi, O'nu göndermeyi; izlemeyi gelgitler ortasında, kar çöllerinin tepesinde görünüşlerini, soluyuşlarını, gövdesini, gününü.

